కథా కౌముది

ఆశ

- భువనచంద్ర

"పడుకోటానికి కొంచెం చోటివ్వనా?" ఆమె ..

"చాలా సంతోషం... బాగా అలసిపోయాను!" నేను.

సంభాషణ అంతా హిందీలో జరిగింది.

వయసు చాలా చిన్నది... పోనీ వయసు కంటే చిన్నదిగా కనిపిస్తోంది.

బుగ్గల్లో అదోరకమైన మెరుపు. వాలుగా జరిగింది.

ట్రైన్ బెర్త్ మీద అటువైపు ఆమె తల.. ఇటోవైపు నా తల వచ్చేట్టు ఒదిగి పడుకున్నాం. మధ్యలో ఓ చిన్న బెడ్

"మీ కాలివేళ్ళు ఎర్రగా ఉన్నై!" వేలితో స్పృశించి రహస్యం చెప్పినట్టు అన్నది.

"బూట్లు వాడితే అలాగే ఉంటాయి ..." నవ్వాను.

"నేను నలుపు కదూ?"

"నలుపంటే నాకిష్టం.. ఓ కాంతిని విరజిమ్ముతుంది.!"

ఫక్కున నవ్వింది.

జోగుతున్న ఎదుటి బెర్త్ ముసలమ్మ కళ్ళు తెరిచి, "ఛీ...పోయేకాలం వచ్చింది.. ఇట్లా పబ్లిగ్గా పడుకుంటారా ఎవరైనా?" అన్నట్టు చూసి ఇక చూడలేనట్టు మొహం తిప్పుకుని కళ్ళుమూసుకుంది.

'ఆమె' నవ్వడం ఆపేసినా.. నవ్వుతాలూకు 'తరంగాలు' నా చెవుల్ని అంటిపెట్టుకునే ఉన్నాయి.

ఓ జలధార రాళ్ళమీద పడి మరుక్షణమే మౌనంలోకి జారిపోయినట్లనిపించింది' "ఎందుకూ నవ్వింది?" అడిగా.

"నలుపు కాంతి విరజిమ్ముతుందంటేనూ.!" ఈ సారి చిరునవ్వుతో సరిపెట్టింది.

"నీలి నీలి మొహంలో చంద్రకాంతి!" అన్నా.

"ఎలా?"

"ఇంకోసారి నవ్వండి.. అప్పుడు చెబుతా!" అన్నాను.

తలకింద ఓ చెయ్యి పెట్టుకుని ఇంకో చెయ్యి నా పాదం మీద పాకించి మెల్లగా నిమురుతోంది.

కొంచెం చక్కిలి గింతలు.. ఎన్నో పులకరింతలు......

"జీవితం ఓ ప్రయాణం..! అంతే కదూ?" అడిగింది.

"అవును.. కానీ గమ్యం ఎప్పుడు - ఎలా చేరతామో తెలీదు!" నవ్వాను.

"ఇలా మీ పాదం నిమురుతుంటే.. ఏ జన్మో గుర్తుకొచ్చినంత సరదాగా హాయిగా ఉంది.." బొటనవేలిని తన వేళ్ళ మధ్య బిగించింది.

"ఎందుకూ?"

"జవాబు లేదు.! కొందరు తెలియకుండానే 'నా' అనిపిస్తారు. కొందరు దగ్గరుండీ ఆకాశమంత దూరమౌతారు. ఎందుకలా అనిపిస్తుందో ఎవరూ చెప్పేదీ?" ఆమె నిశ్వాసాలు నా పాదాల్ని వెచ్చగా తాకుతున్నై.

"ఇలా ఒంటరిగా పయనించాలని ఎన్ని యుగాలుగా కలకంటున్నానో తెలుసా? Far From Every Thing and Every one!" గంభీరంగా అని పకపకా నవ్వింది.

లక్ష మల్లెపూలు వానలా కురిశాయి.

ఆమె పాదం పట్టుకుని చక్కిలి గిలిపెట్టాను.

మెల్లగా లేచి కూర్చుంది. ఆమె శరీరపు వెచ్చదనం నా పొట్టలోకి పాకుతోంది.

సడన్‌గా నా వేపు తిరిగి "నిద్రొస్తోందా?" అంది.

"ఉహూ"

"మేరెతొ గిరిధర్ గోపాల్ దూస్ రాన కోయీ" అంటూ మెత్తగా మంద్రంగా నా చెవిదగ్గర తన నోరుంచి పాడుతోంది.

"ముసలమ్మ వింటే?"

"నాకు భయం లేదు!"

"ఎందుకు?"

"ఎందుకంటే.. నా పేరు ఆశ!" నవ్వింది.

నేనూ నవ్వి అన్నాను, "నా పేరు భయం!."

"ఆశ ఎప్పుడూ భయాన్ని ఆశ్రయిస్తుంది తెలుసా?"

మెల్లగా నా మోచేతి మీద పెదాలానించింది.

విడీవిడని ఓ పనితనపు అల్లరి.! తనలోంచి ఏదో సువాసన మెత్తని మంచులా ఆ సువాసన నన్నాక్రమించింది. పెదవుల్లో ఎర్రదనం... పై పెదవి అంచున సన్నటి ఒంపు...అతి చిన్న ముక్కుపుడక తళతళలు.. మెల్లగా నా మీద చెయ్యివేసి మీదకి వాలింది.

"చెవికొరకనా?" తన మాటలో ఓ చిలిపిదనం.

"ఏం.? ఆకలి వేస్తోందా?"

మెత్తగా మత్తుగా నిద్రలో నుంచి లేచిన దానిలాగా బద్ధకంగా నవ్వింది.

"నేను ఎన్నికలలు కంటానో తెలుసా?"

"చెప్పండి!"

"ఉహూ:!"

"ఏం?"

"చెబితే కలలు కరిగిపోతాయి!"

"చెప్పక పోయినా కరిగి పోతాయి!" నవ్వి అన్నాను.

"అదివేరు.!"

"ఎలా?"

మెల్లగా తన తల నా గుండెమీద ఆన్చింది. నా చేయిని తన చెక్కిళ్ళ మీద పెట్టుకుంది. కళ్ళుమూసుకుంది.

సున్నితంగా ఆమె బుగ్గలూ కళ్ళూ.. నుదురూ తలా నిమరసాగాను. కళ్ళు విప్పి నా వంక చూసి.. దగ్గరగా జరిగి.. పెదాల దగ్గరగా పెదాలు చేర్చి.." ఇప్పుడేం చెయ్యాలో చెప్పండి !" అంది. ఆమె పెదాలు తియ్యగా మండుతున్నై. నిశ్వాసాలు నా మొహాన్ని కాల్చేస్తున్నాయి. నీలాకాశపు నీలంలో కల్సిపోయిన తెల్లని వెన్నెల.. ఆ రెండూ కలిసి పోగా ఉద్భవించిన సరికొత్త రంగు.. సముద్ర మధ్యాన కదలని మెదలని నీటిపై ప్రతిఫలించిన చంద్రబింబం..

రెండుపూల తీగలు ఒకదాన్నొకటి పెనవేసుకుని కౌగిలి బిగిస్తున్న భావన..

ఎక్కడో అగ్ని పర్వతం బద్దలై ఎర్రటి లావాని చిమ్ముతున్న ఉద్వేగం..

ప్రతిక్షణమూ మరోక్షణంతో కలిసి కాలంలో కలిసిపోతున్న దృశ్యం...

రైలు పరుగెడుతున్న శబ్దం ఏ యుగం తరువాతో వినిపించింది. తుఫాను గాలికి ఒణికిన ప్రకృతి సేదదీరింది.! పచ్చని చేతుల్ని ప్రాణంగా చాచింది! కమ్మని కలని అమ్మ కడుపులోని శిశువులా దాచుకుంది.

"మేరేతో గిరిధర్ గోపాల్.. దూస్ రాన కోయీ.."

"యహీజీనా యహీ మర్నా.."

"ఏ మేరే ఆంఖోంకి పెహలేసపనే.. రంగీన్ సప్నే మాసూమ్ సప్నే.. పల్‌కోంకి పల్ నా ఝులావూతుఝే గాగాకె లోరీ సునావూతుఝే.."

మంద్రంగా.. మెల్లగా.. చెవిలో వెచ్చని తేనె పోస్తున్నట్టు పాడుతూనే ఉంది.. తనలోంచి.. తన శరీరం లోంచి ఓ మధురమైన పరిమళాన్ని నా నరనరానికీ చేరుస్తూనే ఉంది.. ఎప్పుడో.. బాగా తెల్లారాక మెలుకువ వచ్చింది.

ట్రైన్ పూనా 'పూనా' దాటేసింది.

ఆమె లేదు.. 'పూనా'లో దిగిపోయి ఉండాలి.

సిగరెట్ కోసం ఏర్‌బేగ్ తీశాను.

సిగరెట్ల పక్కనే రెండు గాజులూ.. ఓ చాక్లెట్ ఉన్నాయి. ఆ గాజుల్ని తడిమి గుండెకు ఆనిచ్చుకున్నా. కళ్ళవెంట గ్రరున నీరు తిరిగింది.

'కడుపునిండా' వెక్కి వెక్కి ఏడవాలనే కోరిక.

చెవి దగ్గర ఆమె అన్నమాట లీలగా వినిపించింది....

"నా పేరు ఆశ!."

❖ ❖ ❖

(రచనా కాలం: సెప్టెంబర్ 30, 1982)

NEW
Click here to share your comments on this story